

ἐμποδίζουσι τὰς κατὰ σταθμούς τοῦ συρμοῦ ἀποσβέσεις τῶν φωτιστικῶν λυχνιῶν.

Βλέπομεν ἐν τούτοις διὰ τῆς τελευταίας μερικότητος ταύτης, ὅτι ἡ ἐγκαθίδρυσις τοῦ ἡλεκτρικοῦ φωτισμοῦ ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τῶν ἀμαξῶν δὲν εἶνε ἐν τῇ ἐφαρμογῇ τόσον ἀπλή, ὅσον ἤθελέ τις ὑποθέσει κατ' ἀρχάς, καὶ ὅτι τὸ δι' ἐλαίου λυχνίδιον, ὅπερ φωτίζει τὰς ἀμάξας ἀνευ οὐδεμιᾶς ἐπιστημονικῆς ἀξιώσεως, δὲν εὐρίσκεται ἔτι εἰς τὴν στιγμὴν τοῦ νὰ παυθῇ ἀπὸ τῆς σεμνῆς αὐτοῦ ὑπηρεσίας.

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ).

I. X. ΒΛΑΣΣΗΣ.

ΗΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ

ΑΙ ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ ΤΩΝ ΙΑΠΩΝΩΝ

Ἐκαστον ἔθνος ἔχει καὶ τὰς προλήψεις του, αἵτινες δύνανται νὰ ὀνομασθῶσι δοξασαί οὐδεμίαν ἔχουσαι πραγματικὴν βάσιν καὶ αἵτινες περιορίζονται εἰς στενότερον κύκλον ἐπιρροῆς, ἢ αἱ θρησκευτικαὶ δεισιδαιμονίαι.

Ἐν Ἰαπωνίᾳ ὡς καὶ ἐν πολλαῖς ἄλλαις πόλεσιν αἱ προλήψεις ἐπενεργοῦσιν ἰσχυρότατα εἰς πάσας τὰς κατωτέρας τάξεις τῆς κοινωνίας.

Αἱ ἐξῆς ἐρανοθεῖσαι ἐκ τοῦ ἀξιολόγου περὶ Ἰαπωνίας συγγραμματος τοῦ τέως καθηγητοῦ τοῦ ἐκεῖ αὐτοκρατορικοῦ Πανεπιστημίου κ. Griffiths εἶναι ὀλίγαι ἐκ τῶν γενικωτέρων προλήψεων τῆς Ἰαπωνίας.

«Οἱ Ἰάπωνες οὐδέποτε σαρόνουσι τὴν οἰκίαν ἀμέσως ἀφοῦ ἀναχωρήσῃ τις ἐξ αὐτῆς, φρονοῦντες, ὅτι τοῦτο εἶναι ἰσοδύναμον μὲ τὸ ἐκβάλλειν ἐκ τῆς οἰκίας τὴν εὐημερίαν τῆς.

Εἰς τὴν τελετὴν τοῦ γάμου οὔτε ὁ νυμφίος οὔτε ἡ νύμφη φέρει ἐνδύμα πορφυροῦ χρώματος, ἐκ φόβου μήπως ὁ σύνδεσμος τοῦ γάμου θραυσθῇ ταχέως, ὡς καὶ τὸ πορφυροῦν χρῶμα ἀφανίζεται εὐκολώτερον πάντων.

Ἐὰν τὸ ποτήριον τὸ ἐμπεριέχον φάρμακον δι' ἀσθενῆ τινα θραυσθῇ ἢ ἄλλως πως κατὰ τύχην τὸ ἱατρικὸν χυθῇ, τοῦτο θεωρεῖται ὡς βέβαιον τεκμήριον, ὅτι ὁ ἀσθενὴς θέλει ἀναλάβῃ.

Οὐδέποτε πρέπει νὰ κόπῃ τις τοὺς ὀνυχὰς του πρὶν ἀναχωρήσῃ εἰς ταξείδιον, μήπως ἀτιμίᾳ τις ἐπιπέσῃ εἰς αὐτὸν εἰς τὸ τέρμα τῆς ὁδοπορίας του. Οὔτε πρέπει νὰ κόπῃ τις τοὺς ὀνυχὰς του τὸ ἐσπέρας πρὶν κοιμηθῇ, μήπως ἀντ' αὐτῶν φυτρώσωσιν ὀνυχες γαλῆς. Προσέτι ἐὰν, ἐνῶ κόπῃ τις τοὺς ὀνυχὰς του, πετάξῃ εἰς τὸ ἄκρον τεμάχιόν τι ἐξ αὐτῶν, τοῦτο σημαίνει ὅτι θέλει ἀποθάνῃ ταχέως.

Ὅταν τις ἐπισκεπτόμενός σε κάθῃται πλειοτέραν ὥραν παρ' ὅ,τι σοὶ εἶνε εὐχάριστον, τότε ἐν τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας μεταδίδει εἰς τὸ μαγεῖον, ἀναστρέφει τὸ σάρωμα καὶ σκεπάζει αὐτὸ μὲ πανίον τι, καὶ μετὰ τοῦτο φυᾶ αὐτὸ μὲ φυσητήριον. Ὁ ἀδιάκριτος ξένος τότε θέλει ἀναχωρήσει.

Πατὴρ Ἰάπων οὐδέποτε ἐπιτρέπει εἰς τὸ παιδίον του νὰ θεωρῇ ἑαυτὸ εἰς κάτοπτρον φοβούμενος μήπως τὸ παιδίον ὅταν ἡλικιωθῇ καὶ νυμφευθῇ κάμῃ δίδυμα τέκνα!

Ὅταν ὑπάρχῃ ἐπιδημία εὐλογίας οἱ γονεῖς γράφουσι γνωστοποίησιν λέγουσαν, ὅτι τὰ τέκνα των εἶνε ἀπόντα ταύτην δὲ τοιχοκολλῶσιν ἔξω τῆς οἰκίας· τοῦτο θεωρεῖται μέσον προφυλακτικὸν ἀσφαλέστατον.

Οἱ Ἰάπωνες θάπτουσι τοὺς νεκροὺς των μὲ τὴν κεφαλὴν ἐστραμμένην πρὸς βορρᾶν, τοὺς δὲ πόδας πρὸς νότον· τούτου ἕνεκα οὐδεὶς Ἰάπων κοιμᾶται εἰς τοιαύτην θέσιν ἢ καὶ αὕτη εἶνε ἡ ὑγιεινότης.

Ὅταν ἐκβάλλῃ τις ὀδόντα, ρίπτει μὲν αὐτὸν ἐπὶ τῆς στέγης τῆς οἰκίας, ἐὰν εἶνε ἐκ τῆς κάτω σιαγόνος· θάπτει δὲ ὑπὸ τὰ

θεμέλια, ἐὰν εἶνε ἐκ τῆς ἄνω ὅπως φυτρώσῃ νέος ὁδὸς εἰς τὴν θέσιν του.

Ἐὰν γυνὴ πατήσῃ ἐπὶ τοῦ φλοιοῦ ῥοῦ, θέλει χάσει τὰς φρένας τῆς· ἐὰν δὲ ἐπὶ ξυραφίου, τοῦτο θέλει ἀμβλυθῇ.

Ἐὰν ἀναφλεχθῇ ἡ κόμη ἀνδρός, οὗτος θέλει χάσει τὰς φρένας του.

Κοράσιον ὅπερ δαγκάνει τοὺς ὀνυχὰς του, θέλει γεννᾶ τέκνα μὲ δυσκολίαν, ὅταν ὑπανδρευθῇ.

Ἐὰν παιδίον ἀκουμῶσῃ ὄπλον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του, δὲν θέλει αὐξήσῃ πλέον κατὰ τὸ ἀνάστημα.

Δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τὰ παιδιά νὰ μετρώσῃ τὸ ὕψος των, οὐδὲ νὰ φέρωσι φορτία ἐπὶ τῆς κεφαλῆς των, διότι τοῦτο ἤθελεν ἐμποδίσῃ τὴν αὐξήσιν των. Σημειωτέον δέ, ὅτι σπανίως βλέπει τις εἰς τὴν Ἰαπωνίαν ἄνδρας ἢ γυναῖκας φέροντας φορτία ἐπὶ τῆς κεφαλῆς των καθὼς ὑπάρχει συνήθεια εἰς τὴν Εὐρώπην.

Τὰ κοράσια καὶ τὰ παιδιά ἅτινα τρώγουσι τὸ κεκαυμένον ὀρύζιον τὸ ὅποσον μένει εἰς τὸν πυθμένα τοῦ λέβητος, θέλουσι λάβει εἰς γάμιον συζύγους, ὧν τὸ πρόσωπον εἶναι σηματοδευμένον ὑπὸ τῆς εὐλογίας.

Ὅστις πίνει ὕδωρ ἢ τέϊον ἐξ ἀγγείου στενολαίμου ἀντὶ ἐκ ποτηρίου, θέλει ἀποκτήσῃ τέκνα ἔχοντα στόμα ὡς τὸ ρύγχος τοῦ χοίρου.

Ἐὰν δὲ τις, πορευόμενος ἵνα ψαρεύσῃ, συναντήσῃ καθ' ὁδὸν ἱερέα, δὲν θὰ πιάσῃ τίποτε.

ΜΕ ΛΕΓΟΥΝ ΝΑ ΜΗ ΨΑΛΛΩ

Μὲ λέγουν νὰ μὴ ψάλλω· φαντασθῆτε!
νὰ καταπνέω πάντα μου παλμόν,
νὰ εἴπω πρὸς τοὺς στόνους μου «πνιγεῖτε»
νὰ κλαίω μὲ γελῶντα ὀφθαλμόν.
Θεέ μου, τόσα δῶρα λοιπὸν μάτην
διέχυσεν ὁ ἀπειρὸς σου νοῦς,
τὴν καλλονὴν παντοῦ τὴν ὑπερτάτην
ὑπὸ τοὺς σαπφεινούς οὐρανοὺς.
Τὸν ἔρωτα, τὸ ρόδον, τὴν ἐλπίδα,
τῆς ἀηδόνος τὸ ἄσμα τὸ ρεμβόν,
παντοῦ τοῦ πνεύματός σου τὴν σφραγίδα,
ἵνα σιγᾷ τὸ στήθος μου βωδόν;

Σῦρος, 1875

I. Γ. ΦΡΑΓΚΙΑΣ

ΙΟΥΛΙΟΣ ΓΡΕΒΥ

Ὁ νῦν πρόεδρος τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας ἐξελέχθη τοιοῦτος τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1879 μετὰ τὴν παραίτησιν τοῦ Μακμαίν. Ὁ Γρεβὺ ἐγεννήθη τὸ 1813, ἐσπούδασε τὰ νομικὰ καὶ ὡς συνήγορος μετεχειρίσθη τὴν εὐγλωττίαν αὐτοῦ πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν ῥιζοσπαστῶν. Τῷ 1848 διωρίσθη εἰσαγγελεὺς τοῦ νομοῦ του καὶ ἔπειτα ἐξελέχθη μέλος τῆς Συντακτικῆς Συνελεύσεως, ἐν ἣ ἑθαυμάσθη διὰ τὴν ὑπεράσπισιν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς προεδρείας. Μετὰ τὸ πραξικόπημα περιωρίσθη εἰς τὴν ἐξάσκησιν τοῦ ἐπαγγέλματός του καὶ μόνον κατὰ τὸ 1868 ἐπανῆλθεν εἰς τὸ πολιτικὸν στάδιον.

ΗΛΙΑΣ ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ

Δὲν εἶνε τοῦ παρόντος νὰ βιογραφῶμεν ἐν ἐκτάσει τὸν αἰμυνηστον Ἥλιον Τανταλίδην († 1876), ἀλλὰ τε καὶ οὐκ ὀλίγα ἐγράψαν περὶ τοῦ ἀτυχοῦς ποιητοῦ τῆς Κεράτσας, τῶν Ἰδιωτικῶν Στιχοῦργημάτων, τῆς Πασχαλίας καὶ πλῆθους χαρισμάτων Παιδικῶν ᾠσμάτων, ὑπὸ πολλῶν καὶ μάλιστα ὑπὸ τοῦ φίλου αὐτοῦ κ. Ἱ. Ἰσιδωρίδου Σκυλίτῃ ἐν τῷ α' τόμῳ τοῦ Παρνασσοῦ. Τίς ἀγνοεῖ ὅτι ἡ τυφλὴ ἀλλὰ περι-

παθῆς ἀηδών, κατὰ τὸν κ. Θ. Ἀφεντούλην, ἐδίδασκεν ἀπὸ μνήμης τοὺς Ἑλληνας ποιητὰς ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ τῆς Χάλκης ἐνθα μέχρι τέλους τῆς ζωῆς αὐτοῦ διετέλει ὢν ἐκ τῶν ἐγκριτοτέρων αὐτῆς καθηγητῶν.

ὦ πραγμάτων ἀλλοίως ἀλλοίων!
ὦ τοῦ χρόνου σιδήρεον κράτος!
ποῖος πρῶν σ' ἀπῆντων καὶ ποῖον
μ' ἀπαντᾷ καὶ μ' ἀφίνεις ἐσχάτως!

ΤΟ ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΟ

(Ἐκ τῶν τοῦ Ἡλία Τανταλίδου)

Μὲ καράδία στὰ ταξείδια
Τὸ ναυτόπουλο γυρνᾷ
Μὲ τῆς θάλασσας τὰ φεῖδια
Τὰ μικράτα του περνᾷ.

Ὁ βορείας δὲν τὸ τρομάζει
Οὐτ' ἡ ἀπιστῆ νοτιά,
Οὔτε χιόνι οὔτε χαλάζι
Οὔτε κύματα πλατιά.

Στὴ δουλειὰ πουρνὸ καὶ βράδυ
Μὲ τὸ στρόπο στὸ πλευρὸ
Ξηρὸ τρώγει παξιμάδι
Πίν' ἀκάθαρτο νερό.

Πεταχτὸ σὰν τὸ ξεφτέρι
Ἀναβαίνει στὰ πανιά
Καὶ μὲ ρόζους εἰς τὸ χέρι
Λύνει δένει τὰ σχοινιά.

Στοῦ κινδύνου τὴν τρομάρα
Τὸ φυλάγει μοναχῇ
Τῆς μανούλας του ἡ λαχτάρα
Τῆς μανούλας του ἡ εὐχή.

Ποῦ ἐλπίζει παλληκάρι
Νὰ τὸν διῇ καμμιά φορά,
Νὰ τὸν ποῦν μικρὸ Κανάρη
Μέσ' στ' ἀθάνατα Ψαρρά.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΓΕΡΒΙΝΟΣ

Ὁ Γεώργιος Γοδοφρείδος Γερβίνος ἐγεννήθη ἐν Δαρμστάτῃ κατὰ Μάιον τοῦ 1805 καὶ ἀπέθανε κατ' Ἰούνιον τοῦ 1871. Ἐνῷ δὲ ἦτο κατ' ἀρχὰς προωρισμένος νὰ ἀκολουθήσῃ στάδιον ἐμπορικόν, αἴφνης ἠσθάνθη ἀκατανίκητον κλίσιν εἰς τὰ γράμματα καὶ μετὰ πολλοὺς ἀγῶνας κατῴρρωσε νὰ περατώσῃ τὰς Πανεπιστημιακὰς σπουδὰς του μεθ' ὧ, ὀλίγον κατ' ὀλίγον προβαίνων, ἀνεδείχθη ἐκ τῶν πρώτων ἱστορικῶν τῆς Εὐρώπης, συγγράψας πληθὺς συγγραμμάτων ποικίλης ὑποθέσεως καὶ ὕλης. Τῷ 1834 ὠνομάσθη ἐπίτιμος καθηγητὴς ἐν Αἰδελεβέργῃ, ἐνθα τὰ μαθήματα αὐτοῦ διήγειραν ἀληθῆ ἐνθουσιασμόν. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἐδημοσιεύθησαν τὰ ἔργα τὰ ἀπαθανάτισαν τὸν Γερβίνον, ἐν οἷς καταριθμεῖται ἡ Ἱστορία τῆς ποιητικῆς φιλολογίας τῶν Γερμανῶν, Ἀρχαὶ τῆς Ἱστορίας, Ἱστορικὰ πονημάτια κλ.

Τὸ ἐκ τῶν ἔργων τοῦ Γερβίνου τὸ μᾶλλον ἀφορῶν εἰς ἡμᾶς τοὺς Ἑλληνας, εἶνε ἡ Ἐπανάστασις καὶ ἀναγέννησις τῆς Ἑλλάδος, μεταφρασθὲν εἰς τὴν γαλλικὴν ὑπὸ τῶν M. F. Missen καὶ Λεωνίδα Σγούτα *Insurrection et régénération de la Grèce* 2 τόμοι εἰς 8^{ον} 1863, καὶ εἰς τὴν ἐλληνικὴν ὑπὸ τοῦ κ. Ἰωάννου Η. Περβάνογλου, ἐν Ἀθήναις.

Τελευταῖον ἔργον τοῦ Γερβίνου εἶνε ἡ Ἱστορία τοῦ ἸΘ' αἰῶνος ἀπὸ τῶν ἐν Βιέννῃ συνθηκῶν εἰς τόμους 16.

Ἡ ΝΕΑ ΑΡΔΕΥΤΙΚΗ ΜΗΧΑΝΗ

Ἡ νέα αὕτη μηχανὴ χρήσιμος εἰς τοὺς μικροὺς κηπουροὺς καὶ τοὺς μεγάλους κτηματίας εἶνε χειροκίνητος, ἱπποκίνητος καὶ ἀτμοκίνητος, ἀναδίδουσα μεγάλην ποσότητα ὕδατος ἐκ βάθους μεγίστου καὶ δι' ἐλαχίστης δυνάμεως: ὁ μηχανισμὸς δὲ αὐτῆς εἶνε ἀπλούστατος εἰς οὐδεμίαν ὑποκείμενος ζημίαν. Μία ἀλυσσος γαλδανισμένη φέρουσα κωνικά πώματα ἐξ ἐλαστικοῦ (caoutchouc) κινῆται ἐντὸς σωλῆνος ἐκ χαλκοῦ λείου ἔσωθεν. Τροχαλαία ὀδοντωτὶς χρησιμεύει εἰς τὴν κίνησιν τῆς ἀτέρμονος ἀλυσσου, ἡ δὲ κίνησις δίδεται εἰς τὴν τροχαλαίαν διὰ τῶν συνήθων μέσων (ὀδοντωτῶν τροχῶν κ.λ.). Τὰ ἐλαστικά πώματα ἀλλάσσονται εὐκολώτατα ἀνευ τῆς βοήθειας μηχανικοῦ, οὕτω δὲ ἡ μὴ ἀναγκαία ἐπισκευὴ δύναται νὰ γίνῃ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἰδιοκτῆτου.

Τὰς ἀρδευτικὰς λοιπὸν μηχανὰς ὧν ἡ στερεότης καὶ ἡ καλὴ κατασκευὴ ἐδοκιμάσθησαν ἤδη διότι τῇ ἀόκνῳ προσπάθειᾳ τοῦ γεωργικοῦ μηχανικοῦ κ. Β. Π. Καλογεροπούλου μεγίστην διάδοσιν ἔλαβον καὶ ἐνταῦθα, συνιστῶμεν τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώσταις συγχαίροντες ἅμα τὸν μάλα μοχθήσαντα πρὸς διάδοσιν αὐτῶν κ. Β. Π. Καλογερόπουλον.

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΠΕΡΣΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ ΣΑΑΔΗ

Σῦρος δερβίσης πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἐμόναζεν ἐν δάσει τρεφόμενος μὲ φύλλα δένδρων καὶ προσευχόμενος σχεδὸν καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν. Ὁ βασιλεὺς τῆς ἐπικρατείας ἐκείνης τὸν ἐπεσκέφθη καὶ μεταξὺ τῶν ἄλλων ὁμιλιῶν τῷ εἶπεν: «Ἐὰν συγκατατίθεσαι θὰ ἐτοιμάσωμεν ἐντὸς τῆς πόλεως οἶκημα διὰ σὲ ὅπου θὰ δύνασαι ἐλευθέρως νὰ καταγίνῃσαι εἰς τὰ εὐσεβῆ σου ἔργα καὶ οἱ ἄλλοι ἐπισκεπτόμενοί σε θὰ ἐπωφελῶνται τῶν συμβουλῶν σου προσπαθοῦντες νὰ μιμηθῶσι τὰς ἀρετὰς σου καὶ τὴν εὐσεβειάν σου». Οἱ λόγοι οὗτοι δὲν ἤρσαν τῷ μοναχῷ κατ' ἀρχάς, ἀλλ' οἱ αὐλικοὶ τῷ εἶπον: «Διὰ σεβασμὸν πρὸς τὰς θελήσεις τοῦ Βασιλέως πρέπει νὰ ἔλθῃς ὀλίγας ἡμέρας εἰς τὴν πόλιν ἵνα γνωρίσῃς τὰ ἔθνη αὐτῆς καὶ ἐκ τοῦ πλησίον. Ἐπειτα δὲ ἐὰν ἡ ἀρετὴ σου δὲν δύναται νὰ ὑποφέρῃ τὴν μετὰ τῆς διαφθορᾶς καὶ τῆς κακίας τῶν κατοίκων τῆς πόλεως συναναστροφὴν, εἶσαι ἐλεύθερος καὶ πάλιν νὰ ἐπανέλθῃς ἐδῶ.» Λέγουσιν ὅτι ὁ δερβίσης πεισθεὶς εἰσῆλθεν εἰς τὴν πόλιν καὶ ὅτι ἡτοίμασαν δι' αὐτὸν τὸν κήπον τῶν ἀνακτόρων τοῦ Βασιλέως ὅστις κατέτελγε τὴν καρδίαν καὶ εὐφραине τὴν ψυχὴν.

Τὰ ἐρυθρὰ τοῦ ρόδα ὠμοίαζον μὲ τὰς παρειὰς τῶν ὠραίων καὶ οἱ ὑάκινθοι τοῦ μὲ τοὺς ξανθοὺς βοστρύχους τῆς κόμης τῆς φίλης μου. Καί, ἀπὸ τὸν φόβον τῶν τελευταίων τοῦ χειμῶνος ἡμερῶν ἐφαίνοντο ὡς παιδία μὴ θηλάσαντα ἔτι τὸ γάλα τῆς τροφῆς τῶν.

Ἐπὶ τῶν κλάδων τῶν ροιῶν ἐκρέμοντο οἱ καρποὶ ὡς πῦρ ἡρτημένον ἀπὸ τῶν πρασίνων δένδρων.

Ὁ βασιλεὺς ἔστειλεν εἰς τὸν δερβίσην μίαν ὠραίαν παρθένον ἢ ὅποια ἐφαίνετο ὅτι πρὸ ὀλίγου εἶχε πλασθῇ ἀπὸ τοὺς ὑάκινθους καὶ τὰ ρόδα τῶν κήπων ἐκείνων.

Τελεία καλλονὴ δυναμένη καὶ δερβίσην νὰ προσελκύσῃ, μορφὴ ἀγγέλου λαμπροτέρα καὶ ταῶ. Εἶχε τοιαύτην ὠραίτητα ὥστε ἀφοῦ τὴν ἐβλεπέ τις ἦτον ἀδύνατον ν' ἀποφύγῃ τὸν πειρασμὸν τοῦ νὰ τὴν ἀγαπήσῃ, ἔστω καὶ ἂν εἶχεν ὅλας τὰς ἀρετὰς τοῦ εὐσεβοῦς δερβίσου.

Ὁ ὀφθαλμὸς δὲν ἐκορέννυτό ποτε ἐκ τῆς θεᾶς τῆς, ὅπως